

REA KELA

Niuvan porteilla

Elämäni
Niuvanniemen
sairaalassa

Niuvan porteilla
– Elämäni Niuvanniemen sairaalassa

© 2023 Rea Kela

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0017-4

REA KELA

**Niuvan porteilla
– Elämäni Niuvanniemen
sairaalassa**

Sisällys

Luku 1. Psykoosissa	7
Luku 2. Niuvaan	8
Luku 3. Naisten suljetulla	10
Luku 4. Naisten ja miesten osastolla	28
Luku 5. Työterapiassa	37
Luku 6. Niuvan Sanomat	43
Luku 7. Takaisin kotiin	55
Luku 8. Ajatuksia Niuvan hoidosta	59

Luku 1. Psykoosissa

MP XX-000. Lähetän tekstiviestin numeroon 16400. Vastaukseksi saan mm. moottoripyörän omistajan nimen ja moottoripyörän merkin. Se on Harley-Davidson! Naapuritalon pihassa. Tilaan muidenkin moottoripyörien rekisteritietoja. Toiset ovat harrikoita, toiset eivät. Moottoripyöräjengi on perässäni! Tilaan myös autojen rekisteritietoja, koska ne saattavat liittyä moottoripyöräjengiin. En tiedä, mikä jengi on kyseessä. Välillä se on Helvetin Enkelit, välillä Bandidos.

Tapporaha on jo maksettu ja tappokäsky annettu. Minulla on elinaikaa päiviä, korkeintaan viikko. On kiire. Minun on löydettävä moottoripyöräjengin toimeksiantaja ja tapettava hänet, jotta oma henki säilyy ja pääsee eroon mafiasta. Välillä uskon, että minun on löydettävä tappokäskyn saaja, mutta se on mahdoton tehtävä, joten tyydyn toimeksiantajan löytämiseen.

On yö. Istun Shell Veturissa. Tapaan 24 h huoltoasemalla miehen, joka on valmis myymään minulle laittoman aseensa. Saan neuvoteltua aseensa hinnankin, 400 euroa. Ase on kuulemma naisille sopiva ja sillä lähtee henki. Peräännyksen kuitenkin, koska en luota, että myyjä myisi minulle toimivan aseensa, ja jos ase toimisikin, en osaisi käyttää sitä.

Yhtäkkiä muistan haukkuneeni pystyyn erään entisen tuttavani. Ääni kysyy: ”Tiedät, kuka pitää tappaa, vai tiedätkö?” Päässäni soi tuttavani nimi, välillä pään sisäpuolella, välillä pään ulkopuolella. Moottoripyöräjengin toimeksiantajan täytyy olla hän. Lähden hänen ovensa taakse puukon kanssa valmiina tappamaan...

Luku 2. Niuvaan

On elokuu 2014. Menen terveyskeskukseen ja kerron lääkärille koko moottoripyöräjengitarinan. Sanon, että en ole varsinaisesti tehnyt mitään, ja pyydän vapaaehtoista lähetettä Kangasvuoren sairaalaan Jyväskylässä. Lääkäri päättää kuitenkin kirjoittaa tarkkailulähetteen (M1) eli nk. pakkohoitolähetteen, mitä vastaan protestoin voimakkaasti.

Minua lähdetään kuljettamaan ambulanssilla Kangasvuoreen poliisiauton saattelemana. Ambulanssi saattueineen kiertää mielestäni hieman pidempää reittiä paikalliseen psykiatriseen sairaalaan.

Kerron vastaanottavalle lääkärille saman tarinan kuin terveyskeskuslääkärille ja hän toteaa, että ”Kyllä nyt on jätävä sairaalaan.” Jään sairaalaan tarkkailuun, joka kestää noin kolme päivää. Tarkkailuaikana osastonlääkäri tiukkaa minulta vastausta kysymykseen, olisinko tappanut tuttavani, jos olisin havainnut jotakin moottoripyöräjengiin viittaavaa hänen asuntonsa ulkopuolella. En vastaa mitään, mikä tulkitaan myöntymisen merkiksi. Lopulta väitän, että olen keksinyt koko jutun, mutta minua ei uskota.

Tarkkailujakson päätteeksi minut määrätään tahdosta riippumattomaan hoitoon enintään kolmeksi kuukaudeksi. Alan heti väsäätä valitusta Hämeenlinnan hallinto-oikeuteen. Valehtelen, että olen keksinyt koko moottoripyöräjengitarinan omasta päästäni, eikä se pidä paikkansa: en ole käynyt tuttavani oven takana eikä minulla ole ollut puukkoa mukanaani julkisella paikalla.

Ylilääkäri kirjoittaa vastineensa, jossa hän pitää valitustani aiheettomana. Perun valitukseni myöhemmin.

Olen sairaalassa viikon, kunnes alan ihmetellä, miksi minua ei siirretä pois vastaanotto-osastolta toiselle osastolle. Kysyn lääkäriltä, miksi en saa edes pientä vapaa-kävelyä, mihin hän vastaa, että ”Suunnittelet tuttavasi murhaamista.” Yritän väittää vastaan, mutta lääkäri ei usko minua.

Odotan vielä toisen viikon ja kolmannenkin enkä saa tavata lääkäriä, koska tilanne ei ole kuulemma muuttunut mitenkään, eikä meillä ole mitään keskusteltavaa.

Eräänä aamuna hoitajat tulevat sanomaan minulle, että nyt lähdet Niuvanniemen sairaalaan. En ole uskoa korviani, koska olen pelännyt vain siirtoa Juurikkaniemen sairaalaan Keuruulle. Minulle on siis odotettu paikkaa Niuvanniemestä. Menen nopeasti suihkuun, ja kesken suihkun hoitajat avaavat kylpyhuoneen oven, koska ilmeisesti luulevat, että teen jotakin itselleni, mutta en ole koskaan ollut itsetuhoinen. Pyydän tavata lääkärin, mutta se evätään. Haluaisin kuulla asian lääkäriltä itseltään, mutta ilmeisesti pelätään, että järjestän jonkinlaisen kohtauksen. Mielestäni tämä on lääkäriltä raukkamaisesti toimittu.

11.9.2014 ambulanssissa matkalla Niuvaan ajattelen, että onneksi kukaan ei jää odottamaan minua takaisin. Sisarenikin on kuollut 1,5 vuotta sitten...

Luku 3. Naisten suljetulla

Saavun Niuvaan suurten valkoisten rakennusten keskelle. Ambulanssi pysähtyy yhden valkoisen rakennuksen edustalle, ja astun sisään. Minulla ei ole mitään ennako-odotuksia paikan suhteen, mutta huomaan pian, että osaston potilaat ovat kaikki naisia. Olen siis saapunut Niuvan naisten vastaanotto- ja hoito-osastolle, jota kutsutaan myös nimellä osasto 3.

En ole murhaaja enkä huumeidenkäyttäjää. En ole koskaan syyllistynyt törkeään rikokseen. Mitä minä teen täällä, Pohjoismaiden suljetuimmalla naisten osastolla? Minulle sanotaan, että olen vaikeahoitoinen ja vaarallinen, mutta en koe itseäni sellaiseksi.

Ymmärtäisin paremmin, miksi minut teljetään tällaiseen laitokseen, jos minulle olisi tehty mielentilatutkimus. Mielentilatutkimuksessa todetaan ihminen varmuudella mielisairaaksi ja syyntakeettomaksi tekemäänsä rikokseen. Minusta tällaista lausumaa ei anneta.

Osastolle saavuttuani minut komennetaan heti aluksi suihkuun. Joudun peseytymään hoitajan läsnäollessa, mutta kaunis hoitaja katsoo kohteliaasti muualle. Jatkossa saan käydä pesulla yksin. Lisäksi ainoat vaatteeni laitetaan pesukoneeseen ja pelkään, että ne menevät pilloille. Myös rintaliiveistäni viedään kaarituot, ilmeisesti siksi, että en pystyisi vahingoittamaan niillä itseäni tai muita.

Puen ylleni sairaalan vaatteet: T-paidan, collegehousut ja fleece-takin, jotka ovat mielestäni tyylikkää. 3xXL-koon vaatteet ovat tummansiniset, melkein mustat. Aion

Kuopion Niuvanniemen sairaala on toinen valtion omistamista oikeuspsykiatrisista sairaaloista Vanhan Vaasan sairaalan lisäksi. Potilaita Niuvanniemessä on n. 300, joista suurin osa syyntakeettomia rangaistukseen tuomitsematta jätettyjä ja loput vaikeahoitoisia ja/tai vaarallisia potilaita. Yksi heistä on Rea Kela, joka vietti Niuvassa 6,5 vuotta, syyskuusta 2014 huhtikuuhun 2021 asti. Tässä kirjassa hän kertoo mm. kokemuksistaan sairaalassa ja kritisoi sairaalan hoitomenetelmiä.

BoD

